

Græsningen gjort afhængig af Sogneraadets Indvilligelse, saa vil ogsaa Sogneraadet dele Veistykkerne. Enhver vil da faae sin Part og blive en Slags Underpolitimester paa sit Stykke, og det vil da komme til at gaa bedre end hidtil. — Der er talt ikke saa lidt om det sidste Stykke af § 7. Jeg holder helst paa det, som det er, men skulde vi give Afkald paa Hønsene, er dette dog ikke saa slemt. Hundene derimod kan jeg ikke give Slip paa. Der er jo den Forskjel mellem disse Dyr og de andre Dyr, som ere nævnte i Stykket forud, at de færdes meget hyppigt om Natten, men hvad nytter det saa at sætte dem op i det andet Stykke, naar man ikke har Ret til at skyde dem. Jeg har ønsket at udtale her inden Afstemningen, at det forekommer mig, at den høitærede Minister — i det Mindste kunde hans Ord forstaaes saaledes — har udtalt sig, som om han antog, at Brugen af Skydevaaben ikke var tilladt i Genhold til det næstsidste Stykke. Jeg maa imidlertid efter min Fortolkning antage, at jeg, hvis jeg traf en omstreifende Hund, som gjorde Fortræd paa mine paa Marken værende Dyr, eller i min Have, trostigt vilde kunne skyde den, og jeg ser derfor ingen Fare ved at lade sidste Stykke gaa ud, hvis det kan være nogen Løst for ærede Medlemmer. Der staar her: „paa hvilken Maade han bedst veed og kan,“ men den bedste Maade at faae disse Dyr af Veien paa, er vistnok at skyde dem, thi at tage dem ind til sig, er vistnok ikke saa let. Jeg har set hele Flokke af disse Dyr paa min Eiendom, og Følgen af deres Besøg har været, at jeg har fundet mine Faar løse og Løirene spole-rede, og dersom man tøirer Dyrene i et stærkere Løir, risikerer man deres Liv. Jeg vil nævne, at der er visse Løir paa Aaret, hvor Hundene — og mærkelig nok, de have en fin Næse og et fint Instinkt i mange Retninger — formelig flokkes paa enkelte Steder om Natten, naar — jeg havde nær sagt, — hele Naturen hviler undtagen Hunde og Rætte. (En Stemme: Og Ræve). Ja og Ræve.

Jeg vil holde paa det, der staar i Lovforslagets sidste Stykke, men kan det ikke blive anderledes, saa trøster jeg mig med, hvad der staar i det foregaaende Stykke, at man kan bruge, hvilke Vaaben man bedst kan faae fat paa, og dermed dræbe Dyret, saa er Ulykken ikke saa farlig. — Endringsforslaget under Nr. 1, som gaar ud paa, at Hingste, Tyre og Orner skulde være forvarlig, affondrede eller bundne eller tøirede, vil jeg sige et Par Ord om. Den ærede Minister udtalte sig imod dette Forslag. Jeg har ikke været med til at stille det, men jeg vil dog stemme for det, forsaavidt som det ikke skulde være en Slags Gift for Lovén, thi saa vil jeg ikke gjøre det. Den ærede Minister talte, som om denne Bestemmelse ikke var nødvendig, da Dyrenes Eier vilde have saa megen Sædelighedsfølelse eller Sammelighedsfølelse eller kort sagt saa megen god Følelse overfor sine Medmenneskers Liv og Helbred, at han ikke vilde tillade disse Dyr at gaa løse. Jeg skal dog sige den høitærede Minister, at jeg selv kjender et Tilfælde af denne Art. Der var en Bet, som førte gennem Sognet lige til Kirken. Denne Bet var meget befærdet, og den førte over en stor Mark, hvor der ikke var noget Hegn — det var en gennemskaaet Lod — og der græssede Tyre og Køer efter Behag, saavel paa Veien som paa Marken. Ved denne Bet indtraf der et Par Tilfælde, hvor Folk kom i temmelig stor døensynlig Fare, og naar der her er Tale om, at Piger og Bøgttere ogsaa færdes imellem Dyrene, saa skal jeg dertil bemærke, at der ingen Fare er for disse; thi Dyrene kjende deres Bøgttere, men de kjende ikke Fremmede. Det er derfor en anden Sag med disse, og naar Køerne skulde malkes og ere paa Malkepletteri, saa er Bøgtteren altid ved Haanden, og saa er der ingen Fare for Malkepigerne, men noget Andet er det, naar Bøgtterne og Køerne og Tyrene ere spredte omkring paa Marken, og en saadan Drøm-basse tilfældigvis møder en Fremmed, som den aldrig har set. Et saadant Tilfælde er